

спортивного закону, так як наслідки спортивного життя, спортивний порядок і етика залежать від внутрішньої діяльності спортивного клубу, а той у свою чергу переслідує свої інтереси.

Природа спорту зобов'язує до створення спеціальних спортивних норм права, які повинні превалювати над нормами звичайного права в тих випадках, коли це необхідно. Закон не може обмежувати спорт, а повинен бути спрямований на сприяння його розвитку [1, 2].

Зрозуміло, що спортивна діяльність і проведення спортивних заходів потребують спеціальних правових норм для свого якісного функціонування і ефективного розвитку.

Тож можемо зробити висновок, що участь спортсменів і провідних правових спортивних діячів, спільно формують норми права, які забезпечують ефективний облік заходів порівнянності між конкурентами, загальних умов участі в змаганнях, формату проведення спортивних змагань, визначеності і дійсності результату змагань, доступності умов участі в змаганнях, надійності і обґрунтованості результату, а також надають гарантії введення санкцій у разі порушення умов проведення спортивних змагань.

1. Klisouras V. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: Klisouras V. Preamble // International Sports Law Review Pandektis. 1992. Vol. I. № 1. P. 15..

2. Система судів в сфері спорту [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://pravo.ua/articles/sistema-sudov-v-sfere-sporta/>.

Івченко Оксана Миколаївна,
кандидат наук
з фізичного виховання і спорту

Порохнявий Андрій Вікторович,
викладач

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ФУНКЦІЇ І ПРИНЦИПИ СПОРТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ, ДИСЦИПЛІНАРНІ СПОРТИВНІ СТЯГНЕННЯ ЗА СПОРТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Спортивна відповідальність у галузі спортивного права виконує декілька важливих функцій, однією з них вважається забезпечення чесної спортивної боротьби та рівності кожного учасника спортивних змагань. Ця специфічна функція характерна тільки для спортивної відповідальності. Розкриваючи її зміст можемо зрозуміти, що спортивна відповідальність спрямована в першу чергу на те, щоб поставити суперників у спортивних змаганнях в рівні умови, в яких во-

ни зможуть виявити найсильнішого в чесній спортивній боротьбі [1].

До принципів спортивної відповідальності відносяться наступні: принцип законності – цей принцип означає, що процедура застосування спортивної відповідальності до суб'єктів фізичної культури і спорту має відповідати положенням спортивних регламентів і правилам видів спорту. Далі відзначено принцип обґрунтованості, в якому йдеться мова про спортивну відповідальність, яка повинна наступати за вчинення спортивного правопорушення (тобто бути наслідком такого порушення), при цьому повинні бути всі ознаки спортивного правопорушення (суб'єкт і об'єкт правопорушення, а також суб'єктивна і об'єктивна сторона правопорушення), а також неспростовні докази його вчинення. Третій принцип має назву невідворотності в якому наголошується, що за кожним спортивним правопорушенням має слідувати застосування спортивних санкцій, тобто покарання має бути неминучим. Наступний принцип справедливості зміст якого означає, що спортивні санкції які застосовуються повинні відповідати тяжкості вчиненого спортивного порушення, а також обставин його вчинення. Принцип гуманізму наголошує, що спортивні санкції не повинні принижувати людську гідність і заподіювати фізичні страждання, при цьому при застосуванні спортивних санкцій необхідно враховувати мотиви і пом'якшувальні обставини. Принцип презумпції невинуватості дає змогу використовувати його у випадках, коли особа вважається невинною, доки її вину не буде доведено в порядку, встановленому спортивними регламентами. Винятком з цього принципу є справи, пов'язані з порушенням антидопінгових правил, де сам факт виявлення в організмі спортсмена забороненої речовини є доказом його провини, й у повному притягнення до відповідальності спортсмен повинен довести свою невинність («Якщо спортсмен доведе відсутність своєї провини або недбалості в кожному конкретному випадку, то призначений термін дискваліфікації повинен бути скасований. Якщо заборонена речовина, або її маркери, або метаболіти виявлено в пробі спортсмена, то спортсмен повинен також пояснити, як заборонена речовина потрапила в його організм, щоб дискваліфікація була скасована йдеться у пункті 10.5.1. Всесвітнього антидопінгового кодексу ВАДА [3]. Сьомий і останній принцип чесної гри («fair play»), передбачає, що спортивне змагання повинно проводитися за певними правилами, а учасники такого змагання повинні дотримуватися цих правил і з повагою ставиться один до одного, порушення встановлених правил повинно припинятися і каратися [2].

Крім того, перелік заборонених діянь і види санкцій можуть відрізнятися в залежності від виду спорту.

Серед важливих документів, що регламентують спортивну відповідальність, можна виділити наступні: правила видів спорту (наприклад, правила гри у футбол, правила баскетболу і т.п.); спортивні регламенти, які затверджуються організаторами змагань; документи міжнародних антидопінгових організацій (Світовий антидопінговий кодекс ВАДА) та загальноукраїнські антидопінгові правила.

Потрібно зробити акцент на тому, що за вчинення спортивного порушення спортсменом, професійним тренером, суддею або іншим спортивним працівником чи спортивним клубом, будь якого дисциплінарного (спортивного) правопорушення міжнародні спортивні федерації, спортивні федерації, професійної спортивної організації, третейський спортивний суд мають право застосувати до спортивного порушника наступні дисциплінарні (спортивні) стягнення: попередження, штраф, спортивна дискваліфікація (відсторонення від участі в спортивних змаганнях на певний проміжок часу, на певну кількість матчів, ігор), позбавлення завойованих спортивних нагород тощо.

Також нормативними правовими актами спортивних федерацій і професійних спортивних організацій, що містять норми спортивного законодавства, можуть бути передбачені і інші дисциплінарні (спортивні) стягнення. За одне спортивне правопорушення можуть бути накладені як основні, так і додаткові дисциплінарні (спортивні) стягнення [1, 2].

Все зазначене вище, сприяє розвитку справедливого, законного здійснення спортивної діяльності, а спортивне право спрямоване на захист основних цінностей спорту метою якого обрано чесну гру.

1. Научная статья: Спортивная ответственность, спортивные правонарушения и спортивные санкции [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://ru.silalawyers.com/%D0%>.

2. Модельний закон про професійний спорт [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/997_g25.

3. Антидопінгові правила Національного антидопінгового центру [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: http://uaf.org.ua/images/otherdocuments/competitions/Doc/antidoping_nadc_rules_2015.pdf.

Карпенко Роман Валерійович,
кандидат юридичних наук,
викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

НОВАЦІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ МОВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Україна є суверенною, незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою (ст. 1 Конституції України) [1]. Це конституційне положення має ключове значення для визначення концептуальних засад становлення і розвитку української державності, зокрема для сприйняття української мови як спільного природного права відповідного етносу, завдяки чому Українська